

„Haar beschouw ik,” zoo vervolgde Pa-Achmad, „als de oorzaak van het ongeluk, dat mij getroffen heeft. Mijn zoon is te Malang soldaat geworden; hij heeft er zich voor den tijd van zes jaren verbonden. Zoo schreef hij aan den pangoeloe. In den brief verzocht hij dit aan Sarina mede te deelen, als ook zijne onveranderlijke liefde. De pangoeloe was zoo verstandig eerst bij mij te komen. Dat was zeer goed. Want ik heb hem weten te bewegen, Sarina zooveel te vertellen, als mij voor mijn plan geschikt voorkwam. Ook in den vervolge zal op die wijze met de brieven gehandeld worden. Ge begrijpt, dat de pangoeloe blij is, als er een brief komt, want ik moet hem goed betalen voor zijne moeite. Sarina zal zodoende tot de ervaring komen, dat mijn zoon niet meer aan haar denkt; ja, dat hij evenals de andere soldaten zich eene vrouw genomen heeft, en zoo ik het noodig oordeel, laat ik mijn zoon voor eeuwig voor haar verloren gaan. 't Zij dat hij sterft of sneuvelt.”

„Gij zijt een pinter 1) mensch, Pa-Achmad. Ik zie u in de toekomst reeds kapala-kampong.”

„Daaraan kunt gij veel doen, Lim-Tioe. Zoodra gij Saridin zoover gekregen hebt, dat hij als kapala-kampong onmogelijk is geworden, ontvangt gij de u beloofde 25 gulden.”

Hiermede scheidden de twee ellendelingen.

Lim-Tioe had gelijk, toen hij beweerde, dat Saridin tot hem zou komen en dat deze, wanneer hij eens zoover was, door hem geleid zou worden naar zijn goeddunken.

Reeds vele kerfjes had Sarina in het rijstblok gemaakt; reeds vele malen was zij met zonsondergang naar de plek gegaan, waar zij Achmad het laatst gezien had. Zij had telkenmale naar de kleine maanschijf geblikt, en 't was haar, alsof Achmad haar dan verscheen en haar verzekerde, dat de pangoeloe haar bedroog, wanneer deze uit den brief voorlas, dat Achmad haar ontrouw was geworden. Zij verlangde zelfs niet meer naar brieven. De nieuwe maan bracht haar steeds betere tijdingen.

In de laatste dagen was zij moedelooser dan ooit. Haar vader bracht dikwijls bezoeken aan Lim-Tioe. Die bezoeken duurden telkens langer en langer. Dikwijls was hij nog onder den invloed van opium, als hij te huis kwam.

Hij teerde weg. Er ging bijna geen avond voorbij of Saridin richtte zijne schreden naar de amfioenkit van Lim-Tioe. Als hij geen geld had, verpandde hij, wat hij bezat. De zilveren pending van Sarina was reeds lang dien weg gevolgd. Doch ook als hij niets te verpanden had, ging hij derwaarts; dan leende hij geld van den Chinees, of kocht opium op schuld. Dat bedrag was reeds hoog geklommen, zoo hoog, dat het onmogelijk kon worden afbetaald.

Doch het meest griefde haar het verwijt van den vader, dat 't haar schuld was; want wanneer zij besloot de njai 2) te worden van Lim-Tioe, dan was hij vrij. Dat had de Chinees gezegd.

1) Verstandig.

2) Huishoudster in de beteekenis van onwettige vrouw. (Bijzit).